

YILKI

M. Uluğtekin Yılmaz

Biz Karadeniz çocuğuyuz!

Sevgili okurlarım, yazarını bir türlü bulamadığım aşağıdaki yürek yangını şiirimsi yazı, çok şey anlatıyor.. Buyurun efendim okuyalım:

"Lazca konuşma merakım hiç olmadı.

Ana dilde Lazca isteğim olmadığı gibi.

Karadeniz diye adlandırılan topraklarda hep gurbeti yaşadım.

Bazen inşaatçı oldum, bazen hama.

Bazen yurt dışına göç eden emekçi.

Bazen milletvekili, bazen mühendis.

Patika yollarla doludur yaşadığım yer. Keçi yolu diye tabir edilen yolları hiç 'keleş' ile dolaşmadım.

Pusu atmadım askere, polise...

Senin gibi açlığı iyi bilirim. Beraber yükümlü ülkenin en ağır yükünü.

Emekçileri oynadık nesiller boyu. Sen susuzluktan yakınırken ben sellerin sürüklediği molozlar arasında kaybettiklerimin cesetlerini aradım.

Senin adın sınır kaçakçılığıyla anılırken, ben yasa dışı silah kaçakçısı olarak tanındım.

Silah ürettiğim evimin ahırında, namlu taktım oyuncak silahlara.

Sen Irak, Suriye topraklarında gezinirken ben de Gürcistan topraklarına uzanmışım ara sıra.

Bazılar bizi çok özdeş kabul eder. Lazlar Kürt'ün deniz görmüşüdür der bilirsin.

Benziyor muyuz gerçekten? Hem de çok, hem de hiç!

Benziyoruz; sen karnı bumnunda anne adaylarını kızak ile hastanelere taşıırken ben sırtımda taşıyorum.

Benzemez miyiz?

Ülkenin en ağır işlerini beraber sırtlandık.

Sen beton dökerken ben duvarcılık yapıyordum. Sen duvar örerken ben demir döşüyordum.

Sen park simsarlığı yaparken ben gazinoları haraca bağlıyordum.

Benzemez miyiz?

Senin çocukların ile benim çocuklarının kaderi de aynı, aynı hastalıklardan kınırlar, aynı hastalıklardan sakat kalırlar, aynı eğitimsizlikten mağdur olurlar.

Benzemez miyiz hiç?

Sana ulaşma konusunda devletin nasıl geç kaldığını iddia ediyorsan benim de farkım yok bilesin.

Devleti hep jandarma diye bilir yören insanı.

Sizdeki gibi.

Benzemez miyiz?

Aynı gelenek yüzünden silahına sarılıp binleri öldürdük namus anlayışı gereği.

Silaha merakımız, silahı yaşamın parçası görme anlayışımız hep aynı. Benzemez miyiz?

Çok benziyoruz çok.

'Kürtler, Lazların deniz görmemişidir!'

Ne kadar doğru değil mi?

Hiç benzemiyoruz aslında hem de hiç!

Ana dil hiç sorun olmadı benim için, bahane de olmadı.

Kültürel haklar gerekçesi ile hiç cana kıymadım ben.

Hiç pusu atıp mayın döşemedim körpe delikanlılara, yiğitlere, vatan için görev yapanlara.

Hiç iş yeri yakmadım.

Hiç kepenk kapatmadım insanla-

rın yüzüne.

Hiç yollara düşüp canlığı, canileri savunmadım.

Hiç Mehmetçik ile puştı bir tutmadım, yakıştıramadım vicdanıma.

Hiç benzemiyoruz hiç!

Çanakkale'de ben de öldüm.

Yetmedi Pontus çeteleri ile müca-

delede öldüm.

Ruslara karşı öldüm.

Yetmedi Kore'de öldüm, Kıbrıs'ta öldüm.

Bunu iğrenç ayrıntıya anlayışına kılıf uydurmak için malzeme konusu yapmadım.

Nereden bilebilirim ki Çanakkale'de ölen atalarımın simdilerde yapmaya çalışacağı ayrıntıya anlayış gösterebileceklerini ki!

Zafere ulaşmak için her yol mu-bah demedim, diyemedim.

Çocuklarımı sokaklarda taş atınlar, barikat kursunlar diye yollamadım.

Bayrakları çığnesinler, Millî Marşı söylemesinler diye öğütlemedim.

Lazlığımı Türklüğümün önünde görmedim hiç bir zaman.

Ben dağa çıkmadım.

Ülke ülke dolaşıp vah vahlanımı anlatmadım...

Bir oğlumu dağa, bir oğlumu üniversiteye, birini askere yollamadım.

Devlete vergiden kaçıp eşkiyaya haraç vermedim. Ekmeğine yağ sürmedim.

Gece dağda gündüz kurumda olmadım. Hastaneleri basmadım, okulları yakmadım, şantiyeleri havaya uçurmadım.

Çünkü ben yediğim ekmeğe hiç ihanet etmedim!

Bizim için tek bayrak, tek dil, tek vatan!

Biz Karadeniz çocuğuyuz!"